

der maaske en Gang imellem kan have Grund til at høre, hvorledes en Mand, der kaldes idealistisk Socialist, men som dog betragter sig som staaende paa Jorden med begge Fødder, ser paa det, nemlig saaledes, at til Løsning af de sociale Spørgsmaal kræves vel nok først og fremmest Socialismen, men ogsaa Bistand fra andre Sider.

Vesterager: Der er under Finanslovforhandlingen talt uhyre meget om Sparsommelighed. Venstres Oidfører, Hr. Brørsen, udtalte, at vi maatte se at holde Udgifterne nede. Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, som nu forlod Talerstolen, talte om, at der kunde ogsaa tænkes at være en ufornuftig Sparsommelighed, en Sparsommelighed, som det egentlig ikke var klogt for Samfundet at slaa ind paa. Jeg mener, at der kan være gode Grunde til at tale om Sparsommelighed, og jeg skal ikke søge at afsvække dette Krav i nogen Maade. Jeg tror nu ikke, der kommer alting ud af det, og jeg er tilbøjelig til at mene, at man ikke behøver at afsvække Kravet paa det nuværende Tidspunkt, det skal nok svække sig selv i Vinterens Løb. Men jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer i, at man ogsaa bør have sin Opmærksomhed henvendt paa andet end lige akkurat dette at holde Udgifterne nede; thi Spørgsmaalet drejer sig ikke alene om, hvorvidt man kan spare, eller hvorvidt man har Lov til at give saa og saa mange Penge ud, men ogsaa om, hvorvidt nu de Penge, der gives ud, gives godt ud, om de anvendes paa en saadan Maade, at der virkelig føres en fornuftig Husholdning. Dette er efter min Mening af uhyre stor Betydning her, hvor vi staar overfor et Statsbudget som det foreliggende. Thi hvis alle de Penge, der her omsættes, omsættes paa en god Maade, saaledes at de virkelig styrker Samfundet, har en virkelig produktiv Betydning for Samfundet, saa kan det maaske gaa, men hvis de gives ud paa en saadan Maade, at de i Stedet for at styrke Samfundet snarere svækker Samfundens energi, saa mener jeg, vi har Grund til at blive fyldt med Betænkeligheder, og saa er det paa Tide, at vi ser os om efter nye Baner.

Det var dette, jeg gerne vilde have Lov til at sige i Korthed til Indledning. Jeg tror nemlig, at der er begaaet den Fejl under hele Krigen, i alt Fald i de senere Aar, at vi i den Pengerigelighedens Tid, vi har gennemlevet, ikke har forstaaet at give Pengene saaledes ud, at de i Vir-

keligheden styrkede Samfundet paa den rette Maade. Nu kommer man og siger, der maa spares paa alle Leder og Kanter, og det kan i og for sig være nødvendigt. Men det er alligevel efter min Mening sørgeligt, hvis det er saadan, at vi i denne Pengerigelighedens Tid har opbrugt vore Midler, saa at vi nu, da man staar overfor store sociale Opgaver og forskellige Samfundsforetagender, kun har dette ene Svar tilbage: Vi har ingen Midler dertil, de er brugte. Der er endog brugt et saa stærkt Udtryk — det var af det ærede Medlem Hr. Hauge —, at Danmark stod overfor en Katastrofe. Den højtærede Finansminister brugte ikke saa stærkt et Udtryk, men han mindede dog om, at Tiderne er alvorlige. Der var en Gang en Politiker, der henstillede til Folketingets Medlemmer at tage en Ferie og saa sætte sig hen og tænke over, hvor man skulde finde nye Skatteobjekter. Det var maaske et fornuftigt Raad, men jeg tror ikke, det nu vil blive saa let at finde nye Skattekilder. Derfor mener jeg, vi har Grund til at se os om i vort Samfund, dels efter hvor vi kan spare paa en fornuftig Maade, dels om vi kan finde nye Hjæpekilder. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel talte om, at vi skulde se os om efter nye Markeder, og det er sikkert rigtigt, at det er af stor Betydning for det danske Samfund at erhverve sig gode Markeder, hvortil vi kan afsætte de Varer, som vi producerer, og som vi kan undvære. Men ogsaa indenfor vore egne Døre maa vi se os om efter Muligheder for at udnytte de Hjæpekilder paa rette Maade, som vi nu har i vort eget Samfund. Jeg har aldrig troet paa noget særligt Universalmiddel, og jeg tror ikke derpaa endnu. Jeg tror, at Samfundet skal helbredes ved sin egen indre Kraft, ved den Dygtighed, som det nu er i Stand til at udfolde. Alle disse mange forskellige Universalmidler, der kan peges paa, enten det nu er i Retning af Kommissioner eller Nævn, kan maaske have deres Betydning paa enkelte Omraader, men at de skulde kunne helbrede Samfundet, tror jeg aldeles ikke paa. Det vilde være ganske uholdbart at tænke sig at gaa den Vej. Da vi stod overfor den vanskelige Situation i Krigsperioden, og det store Spørgsmaal var om vort Folks Ernæring, da var det jo Landbruget, der maatte løse den store Opgave, og hvad man nu end kan have at indvende mod den Maade, hvorpaa det hele blev ordnet, blev det i alt Fald ordnet saaledes mellem Statsmag-